

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Super poster, s.r.o.**, IČ: 25063723, se sídlem v Praze 3, Koněvova 2660/141, zast. JUDr. Janem Marečkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Na Švihance 1476/1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem v Praze 1, Maltézské náměstí 471/1, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2012, čj. MK 17188/2012 OPP, sp. zn. MK-S 2381/2012 OPP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2012, čj. MK 17188/2012 OPP, sp. zn. MK-S 2381/2012 OPP, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 5.880,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Jana Marečka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedené správního rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu, č.j. S-MHMP 1085344/2011 ze dne 9.1.2012. jímž mu byla uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za umístění zařízení na fasádě nemovitosti č.p 1785 v k.ú. Nové Město, I.P.Pavlova 3, Praha 2, která se nachází v památkové zóně, ale není kulturní památkou. Předmětné zařízení, které je tvořeno reklamní plachtou, kotvenou do fasády nemovitosti pomocí kovových úhelníků, bylo na nemovitosti umístěno bez závazného stanoviska MHMP-OKP podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o památkové péči“ či „památkový zákon“).

Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je patrné, že žalobce a žalovaný se neshodují ve výkladu pojmu „zařízení“. Magistrát hl.m. Prahy pokutoval žalobce za umístění reklamní

plachty, žalovaný tento závěr potvrdil s tím, že vzhledem k účelu a smyslu zákona je nutno každé instalování reklamní plachty posuzovat zvlášť z hlediska zákona památkové péči. Předmětná budova je z hlediska památkové péče chráněna nejen podle zákona o památkové péči, ale i podle vyhlášky hl.m. Prahy a tato ochrana se vztahuje i na její exteriér, jedná se o památkovou zónu Vinohrady. Je nutno zabezpečit ochranu objektů v památkové zóně. Ministerstvo kultury má za to, že pojem zařízení podle předpisů o památkové péči není totožný s pojmem podle stavebního zákona, ačkoliv ve všech ostatních pojmech je shoda, Předmětem posuzování v daném případě je reklamní plachta a její vyměňování. Ministerstvo kultury trvalo na logickém výkladu pojmu „zařízení“ podle památkového zákona, tedy v souladu s jeho účelem a smyslem, kterým je památková ochrana. Má za to, že nelze souhlasit s tím, aby stanovisko vydané podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči platilo jednou provždy a aby bylo možno v jeho rámci opakovaně vyměňovat reklamní plachty. Poukázalo na to, že reklamní plachty by mohly být vyměňovány a umisťovány i na upevňovací prvky, které na budovách mohou existovat z dřívější doby, a takový výklad by v podstatě znamenal znemožnění památkové ochrany konkrétního objektu.

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, přičemž navrhoval rovněž zrušit rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V žalobě konkrétně vymezil tyto žalobní body. Rozhodnutí považuje za nezákonné, když namítá, že vlastník nemovitosti již byl postižen za umístění dvou kusů velkoplošné reklamy v roce 2007, k čemuž nebylo přihlédnuto. Dále namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami v podaném odvolání (opětovné postižení za skutek, za nějž již byl postižen, nezjištění doby, kdy byla reklama instalována, trestání za jednání, které podle jeho názoru není protiprávní, skutečnost, že k instalaci došlo v roce 2000, tedy před novelizací ust. § 14 odst. 2 zákona o památkové péči).

V další části žalobních námitek žalobce uváděl, že správní orgány vycházejí z nedostatečně zjištěného stavu věci, neboť podle jeho tvrzení bylo zařízení instalováno před 1.1.2007 a že již vlastník byl za umístění zařízení v roce 2009 stíhán, když proti postihu uplatnil opožděně své námitky i správní žalobu, která byla zamítnuta. Žalobce poukázal při právním hodnocení deliktu i hodnocení tzv. trvajícího správního deliktu na právní názor zdejšího soudu uvedený v rozsudku ze dne 22.3.2012, čj. 8 Ca 169/2009-42.

Žalovaný s podanou žalobou věcně nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. K právnímu názoru uvedenému v rozsudku zdejšího soudu uvedl, že s ním nesouhlasí a proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém procesním stanovisku.

Žalovaný dále v průběhu řízení podal další podání, v němž poukázal na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27.2.2014, čj. 3 A 70/2011-37, a požadoval v případě úspěchu ve věci samé přiznání nákladů řízení podle tohoto rozhodnutí.

Z obsahu předloženého správního spisu plynou tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

Přípisem ze dne 5.12.2011 oznámil Magistrát hlavního města Prahy žalobci zahájení řízení ve věci správního deliktu podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o státní památkové péči,

který byl spáchán instalací velkoplošné reklamy na fasádu předmětného objektu bez závazného stanoviska magistrátu.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9.1.2012, č. j. S-MHMP 1084344/2011, byla žalobci uložena podle § 35 odst. 1 písm. h) zákona o státní památkové péči pokuta ve výši 50.000,- Kč „za umístění zařízení bez závazného stanoviska MHMP OPP podle ust. § 14 odst. 2 památkového zákona, přičemž v době vypracování rozhodnutí již bylo předmětné zařízení odstraněno...“ Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí magistrát po rekapitulaci správního řízení i námitek žalobce v tomto řízení uvádí, že má za prokázané, že příslušná reklamní plachta nebyla na nemovitost umístěna v roce 2000, ale ze smyslu a účelu reklamní plachty, která propaguje nové výrobky. Rovněž zjištěním ze služby Street Google View z května 2009 je patrné, že v této době tam tato plachta umístěna nebyla. Umístění reklamní plachty vždy vyvolá příslušné porušení povinnosti, pokud se tak stane bez příslušného povolení, přičemž tento právní názor opírá magistrát o několikere rozhodnutí ministerstva kultury. V další části pak hodnotil magistrát výši uložené pokuty.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl a rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči: „*vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností.*“.

Podle § 35 odst. 1 písm. h) téhož zákona (ve znění účinném v rozhodné době): „*obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2.000.000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodržuje podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).*“.

Zdejší soud při řešení zásadní sporné otázky mezi účastníky vychází z toho, že Nejvyšší správní soud již vyřešil základní otázku, která se týká i nynějšího případu, a to otázku pojmu „zařízení“ (rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 63/2012-37, dostupný na www.nssoud.cz). Vyslovil, že „Zákon o památkové péči pojem ‘zařízení’ nedefinuje a nečiní tak ani prováděcí předpisy k němu. Bez legislativně řádné definice jsou však příslušná ustanovení zákona, v prvé řadě sankční, obtížně aplikovatelná. Zahrnutí pouhých reklamních

plachet bez dalších konstrukčních prvků pod pojem zařízení by vedlo k řadě dalších navazujících problémů. Předně by těžko bylo možné bez bližší zákonné definice rozlišit, do jakých rozměrů reklamní plachta zařízením ještě není a od jakých už je.“ Dovedl dále, že pokud by správní orgány takto postihovaly i výměnu těchto různých „zařízení“, došlo by nejen k zákonem zřejmě nepředvídané zátěži samotných správních orgánů, ale i nepřiměřené a zákonem nepředvídané zátěži jednotlivců. Ve všech případech by pak orgány státní památkové péče narážely na naprostou právní nejistotu ohledně toho, co je postižitelné jako správní delikt a co nikoliv. Taková situace je však v právním státě vyloučena. Nejvyšší správní soud ve zmíněné věci uzavřel, že pro výklad pojmu „zařízení“ obsažený v sankčním ustanovení § 35 odst. 1 písm. h) zákona o památkové péči, je možné použít definici obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona, s odkazem na časté souběžné užívání při posouzení téže věci, zejména v územním a stavebním řízení podle stavebního zákona. K tomu odkázal i na důvodovou zprávu k zákonu č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, kterým byl pojem „zařízení“ vnesen do zákona o památkové péči. Nejvyšší správní soud již v tomto rozsudku dovedl, že zákonodárce zřejmě nepředpokládal, že by se výkladová praxe mohla podstatně odlišovat a uzavřel, že je třeba pojem „zařízení“ obsažený v zákoně o památkové péči, dokud tento zákon nebo jeho prováděcí předpisy vlastní definici pojmu neobsahují, vykládat ve shodě s definicí obsaženou v § 3 odst. 2 stavebního zákona. Tím ale nepopřel (s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu tohoto soudu čj. 2 As 75/2009-113), že v některých případech může rozhodovat orgán státní památkové péče bez toho, aby následně rozhodoval stavební úřad či jiný správní orgán. K argumentaci žalovaného (v oné věci stěžovatele) dále uvedl, že *„Jakkoli tedy vyvěšení reklamní plachty v památkové zóně může vést k nevhlednosti budovy, nelze jej označit za závažnou změnu na budově samotné ve výše vyloženém smyslu“*.

Žalobce se rovněž domáhal zrušení rozhodnutí prvního stupně. K tomu však soud nepřikročil, neboť vytýkanou nezákonnost výroku podle názoru soudu může vypořádat samotný žalovaný v odvolacím řízení. Nadto postupovat podle citované judikatury Nejvyššího správního soudu ve věci pojmu „zařízení“ (včetně příslušného procesního vyústění) rovněž může přímo žalovaný.

V této souvislosti je pak již nadbytečné vyjadřovat se k dalším žalobním námitkám, když stěžejní žalobní námitka byla shledána důvodnou a rozhodnutí z tohoto důvodu zrušeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby [podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění do 31. 12. 2012 (dále jen „advokátní tarif“)] po 2 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada nákladů za zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 20 % z částky 2 400 Kč, tj. 480 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 4 880 Kč.

Pro úplnost soud uvádí, že náhradu nákladů řízení nepřiznal, pokud jde o převzetí zastoupení a o podání repliky, neboť advokát zastupoval žalobce v téže věci již v předchozím řízení, tudíž byl s věcí podrobně obeznámen, a obsah repliky nebyl pro posouzení věci podstatný, protože se mýl s rozhodným důvodem, jímž bylo nedodržení závazného právního názoru vysloveného soudem. Pro úplnost soud dodává, že stejně rozhodl o nákladech řízení

zdejší soud i v rozsudku ze dne 27.2.2014, čj. 3 A 70/2011-37 a soud se s názorem, který vyslovil v tomto rozsudku zdejší soud, v tomto soudním řízení ztotožňuje.

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. března 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová